

Tres punts de resistència

L'estratègia. Alan Baró avança l'Olot amb una rematada de córner a la primera part i els de Garrido es defensen amb unghes i dents durant tota la segona per retrobar-se amb el triomf

---

A futbol no guanya qui té més la pilota. Ni tan sols qui s'acosta més a l'àrea contrària ni qui xuta més a porteria. Guanya qui marca un gol més que el contrari. I aquesta llei, que sovint ha estat molt cruel amb l'Olot, ahir va afavorir l'equip de Raúl Garrido. Els vermells van saber ser pràctics i van defensar fins al final el gol que va trobar Alan Baró en una centrada de córner. L'1-0 contra el València Mestalla els va donar tres punts tres jornades després i els va retornar a la primera meitat de la classificació.

Era un duel de necessitats. El filial valencianista no havia aconseguit vèncer en cap de les primeres quatre jornades de lliga i a l'Olot li quedava molt lluny el primer partit de lliga contra l'Ebre, en què havia celebrat el seu primer triomf. Tots dos van sortir al camp amb la intenció clara de guanyar. Ningú va especular i fruit d'això el miler d'espectadors que hi havia a l'estadi municipal van gaudir d'un començament de partit dinàmic, amb arribades a les dues àrees. És cert que les més clares les va construir el València Mestalla, però l'efectivitat la va tenir Alan Baró.

Abans de la mitja hora de joc, el central de l'Olot, impecable en el seu treball defensiu, va pujar a rematar un córner i la va encertar de ple. La centrada d'Hèctor Simón va anar a parar al cap del de Darnius, que esperava la pilota al primer pal i que amb una gran rematada la va situar al segon, al fons de la xarxa i lluny de l'abast de Cristian Rivero. El gol garrotxí va frenar els atacs del Mestalla, que no van tornar a aparèixer de veritat fins a la segona meitat.

En els segons 45 minuts, el camp va fer baixada cap a la porteria de Pol Ballesté. El jove conjunt de Chema Sanz va monopolitzar el control de la pilota i va deixar l'Olot amb possessions per sota del 20%. Per la banda esquerra, les constants arribades del lateral de Blanes Adrià Guerrero feien mal i van obligar Garrido a modificar el seu pla. L'entrenador de l'Olot havia apostat d'inici per un 4-3-3, amb Comas com a novetat al pivot defensiu, i en veure que l'equip patia per defensar-se, va recuperar el sistema de tres centrals i carrilers. Soler va donar una mica d'oxigen a la banda i Blázquez es va incrustar a l'eix de la defensa.

Al final, però, l'Olot va defensar amb onze homes. Capficat i conscienciat per evitar un altre gol en els últims minuts, tot l'equip va agafar el pic i la pala per treballar a la rereguarda i treure pilotes de la zona de perill. El Mestalla va fregar l'1-1 amb un xut potent de Carlos Pérez al travessar, va posar setge a l'àrea amb unes quantes centrades i va espantar amb alguna acció individual de Koba, però no va poder convertir el domini en l'empat. El futbol no sempre és just, i l'Olot ho sap ben bé. Ja li tocava celebrar la segona victòria de la temporada, la segona al municipal.

Publicat a:

-L'Esportiu. Girona 23-09-2019, Pàgina 11

Font del document: <http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1669437-tres-punts-de-resistencia.html>